

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. IV. Alia quædam circa successionem ordinis religiosi in bonis sui professi
resolvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

neis, ab intestato ex legis dispositione successuris, moriatur, ita suo beneficiato succedit etiam altare, vel Ecclesia, cui servivit: & quamvis Patronus liberto, quem à servitute manumisit, si absque liberis sic moriatur, succedat. *Sed non ista instit. de success. liberr.* nihil tamen de bonis illis sibi vindicare potest patronus, aut ab intestato succedere, si talis manumissus ad sacros ordines promotus fuerit.

§. II.

An, & quâ ratione testamentum, vel alia dispositio ad pias causas, aut donatio excludat successionem ab intestato?

EXcludere dispositionem talem; vel donationem, si sufficienter probata fuerit, successionem ab intestato *ex cap. Cum dilectus s. h. t. pater*; cum enim per dispositionem talem (quamvis ea per verba tantum enunciativa, quæ consensum loquentis in piam causam saltem incidenter indicent, habeatur) aut donationem, piam causæ jam jus in bonis talibus acquisitum sit, consequenter quoad hæc bona dari non potest successio ab intestato, quæ tantum ea bona afficit, de quibus à vivente, vel moriente nulla facta fuit dispositio.

§. III.

An, & qualiter succedat monasterium, vel ordo religiosus, in bonis sui professi?

Casu quo religionem professus de bonis suis ante professionem nihil disposuit, & religio talis non sit capax successionis, tum omnia bona illius facta

professione, ad hæredes illius ab intestato statim devolvuntur, penitus ac si mortem naturalem obiisset, cum enim ille per professionem factam se pro omni futurum rerum dominio, non autem non sit capax successionis, consequenter omnia illius bona, & quæ domino careant, ad hæredes ab intestato statim transibunt, si verò capax successionis sit capax, transibunt ad omnia sui professi bona, professionis etiam, velut ab intestato mortui, non jure hæreditatis, cum proprie hæres sit religio, sed jure acquisitionis naturalis (qui enim se Deo mancipat, mancipat etiam omnia sua bona una secum, & successorie, non mundo, sed Deo, & ecclesiæ) exceptâ legitimâ, si quæ sit in suis, aut aliis descendentibus, vel ascendentibus relinquere debeat, & etiam post professionem factam, habendo eam inter illos, quibus relinquenda est, disponere potest. *Contra que mulier 9. §. Sed si persona capax 9. 3.* non quidem, ut Dominus, vel administrator à jure constitutus ad effectum.

§. IV.

Alia quedam circa successionem ordinis religiosi in bonis sui professi resolvuntur.

Primò probabilius est, quod non monacho hæreditas, sive ex testamento, sive ab intestato deferatur, sed mediatè acquiratur Monasterio, non sit opus aditione monachi, eam acquirendam, cum enim voluntatem suam circa acquirenda talia Monasterium detulerit religiosus, &

sequenter in acquirenda monasterio tali hereditate, nihil opus est monachi potestate, & hinc probabile valde est, quod invito etiam monacho, aut infcio, hereditatem illi relata acquirere possit monasterium, omnibus alijs heredibus exclusis, (cum in acquirendo non se habeat ut servus, respectu domini Religiosus, sed ut filius familias respectu patris) & quod hereditas delata monacho, hoc etiam postea mortuo, vel ad aliud monasterium translato, adiri possit a monasterio, in quo, dum illi deferretur hereditas, vixerat, quia jus ad eundem huic monasterio iam acquisitum est.

Secundo certum est, quod monasterium non succedat ei, quoad delatam huic hereditatem, qui Novitius adhuc moritur intestatus, cum enim nondum hic monasterio se dedicaverit, plene, quoad suam personam, consequenter nec accessoria in monasterium translata censentur, sed plenum adhuc jus penes

ipsum manet, de talibus bonis disponendi, & si non disponat, heredibus ab intestato, sua jura integra manent.

Tertio potest quidem per consuetudinem legitime spatio quadraginta annorum prescriptam, excludi monasterium a successione in bona tam mobilia, quam immobilia sui professi, ita ut bona talia hereditatis jure ad filios, vel consanguineos deferantur (quia, cum hoc jus succedendi monasterio competat, solo jure humano, consequenter per contrariam consuetudinem abrogari hoc potest) statutum tamen municipale, aut provinciale, quo statuitur, excludi debere a successione sui professi monasterium, vel ut parte aliqua contentum, alijs privatum maneat, nullum est, & invalidum, tum quod sit in prejudicium religionis, tum quod sit contra immunitatem Ecclesiasticam, & privilegia tam a jure Canonico, quam Civili concessa, tum quod disponat de personis seculari jurisdictioni non subiectis.

TITVLVS XXVIII.

DE SEPULTURIS.

§. I.

Quis sit locus sepultura sacra, & Ecclesiastica, & quo in loco possit quis, vel debeat sepeliri?

DE jure Canonico locus sacrae, & Ecclesiasticae sepulturae ordinarius est, Ecclesia, vel cimiterium, vel locus publicae auctoritate Episcopi pro sepulchris fidelium deputatus: & quamvis in

propria Parochia, in qua domicilium quis habuit, & Sacramenta percepit, de jure communi sepeliri quis debeat, si tamen habeat sepulchrum majorum suorum, patris v. g. avi, vel aliorum ascendentium extra propriam Parochiam, in illo loco sepeliri debeat, *cap. 1. h. t.* nisi propriam alibi sepulturam sibi elegerit *cap. Is qui 3. h. t. in 6.* ita ut si in villa v. g. ad quam recreationis gratia, aut ut ruralia

LZZ cxxv